

Sygn. akt IV CSK 738/19

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko J. F.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2. 700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z rażącego i ewidentnego naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 378 w związku z art. 382 i art. 232 zdanie drugie k.p.c. oraz w związku z art. 391, art. 232 w związku z art. 391 k.p.c. i art. 6 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy skarżącego o oczywistej zasadności skargi. Jego wywód bazuje bowiem na takiej wersji okoliczności faktycznych, jaką przedstawił w pozwie i z odwołaniem się do niej skonstruował roszczenie, gdy tymczasem nie została ona pozytywnie zweryfikowana w prawomocnie zakończonym postępowaniu. Z ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia - które nie mogą być bezpośrednio przedmiotem zarzutów kasacyjnych (art. 398³ § 3 k.p.c.) i którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - wynika, że strony łączyła umowa o roboty budowlane, a pozwany, jako inwestor wywiązał się wobec powoda z obowiązku zapłacenia mu całego umówionego wynagrodzenia.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, jakoby Sąd Apelacyjny nie wykonał wszystkich obowiązków, jakie na nim ciążyły jako na sądzie drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalony jest pogląd, że wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek sądu drugiej instancji nie oznacza konieczności osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 13 września 2017 r., I PK 264/16, nie publ., z 30 września 2016 r., I CSK 623/15, nie publ., z 15 września 2016 r., I CSK 659/15, nie publ.).

Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego, rozważając postawione w apelacji przez skarżącego zarzuty koncentrujące się wokół kwestii zapłaty za wykonane przez powoda roboty budowlane i okoliczności, w których miała ona miejsce. Poza argumentacją, do której w ramach oceny dowodów odwołał się Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny przytoczył także własną, wzmacniającą stanowisko, które zaważyło na wyniku postępowania. Skarga kasacyjna de fato zwalcza ustalenia co do faktów, a na to w postępowaniu kasacyjnym nie ma miejsca.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

jw